

Arrest

nr. 140 908 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
in zijn hoedanigheid van voogd van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door X in zijn hoedanigheid van voogd, op 15 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 november 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 september 2012 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 oktober 2014 verklaart de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de minister) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing die op 15 oktober 2014 aan verzoekster ter kennis werd gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom het kind de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, eventueel vergezeld van de voogd of een familielid en eventueel op een later tijdstip zoals bijvoorbeeld als het meisje de leeftijd van 21 jaar bereikt heeft.

Het kind stelt dat het centrum van haar belangen zich bevindt in België gezien ze een duurzame relatie is aangegaan met een Belgische jongen. Verder verklaart zij dat ze haar leven opbouwde in België en er hier structuur aan gaf in de zin van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het kind wenst niet van haar partner gescheiden te worden. Indien nodig stemt betrokkene toe in een sociaal onderzoek uitgevoerd door de wijkagent. Het kind en haar beweerde partner verklaren te voldoen aan alle voorwaarden om te huwen.

Het is aan betrokkene om voor zover dit mogelijk is als kind aan te tonen dat ze een 'duurzame relatie' heeft met de heer A. B. en dat zij vrijwillig daarmee instemde en dat zij aan de voorwaarden voldoet om op die basis reeds een verblijfskaart aan te vragen. Indien zij echter op basis van een duurzame relatie een verblijfskaart wenst aan te vragen dient zij vanzelfsprekend ook te voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden en één van de voorwaarden is dat beiden minstens de leeftijd van 21 jaar moeten hebben bereikt wat in deze niet het geval is. Het kind is 15 jaar. Het meisje kan voor korte periodes naar België reizen tot ze de leeftijd heeft bereikt van 21 jaar. Vanaf de leeftijd van 21 jaar kan zij een aanvraag gezinshereniging indienen. De aanvraag van een verblijfskaart op basis van een duurzame relatie is gebonden aan voorwaarden waaronder de leeftijdsvereiste, het aantonen van stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voldoende huisvesting, het hebben van een ziekteverzekering, het aantonen van het feitelijk vormen van een gezinscel. Ze kan zich later bij deze procedure laten bijstaan door haar advocaat. Artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden wordt niet geschaad. Momenteel voldoet het kind niet aan de voorwaarden om een verblijfskaart te bekomen op basis van een beweerde duurzame relatie.

Haar verklaarde schoonfamilie heeft niet het ouderlijk gezag over het kind, noch de wettelijke voogdij. Haar eigenlijke familie bevindt zich in Kosovo. Het kind kan opgevangen worden door haar familie in het land van herkomst. Het komt aan de voogd toe ervoor te zorgen dat het kind veilig naar haar familie wordt teruggebracht.”

1.3. Eveneens op 1 oktober 2014 werd beslist tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan verzoeksters voogd, dat op 15 oktober 2014 werd betekend. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: Het kind is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in hoofddorde een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het bevel tot terugbrenging bestreden wordt, aangezien er volgens hem geen samenhang is met de eerste beslissing en aldus het beroep enkel ontvankelijk is voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. De Raad dient evenwel op te merken dat de appreciatie of er al dan niet samenhang is tussen de bestreden beslissingen, uitsluitend bij de Raad ligt (cf. RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Hij alleen oordeelt of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt. Te dezen is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen wel degelijk samenhangen. Het niet onderzoeken van een bevel tot terugbrenging louter en alleen wegens een gebrek aan samenhang zou een procedurele barrière opwerpen inzake de beoordeling van een grief gestoeld op

artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), wat strijdig is met artikel 13 van het EVRM. Immers dient de Raad op te merken dat geen bevel tot terugbrenging mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Om dezelfde reden kan verzoekster geen belang worden ontzegd voor zover zij een beroep instelt tegen een bevel tot terugbrenging omdat dit getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid.

Door te stellen dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De beide excepties van onontvankelijkheid van het beroep voor zover gericht tegen het bevel tot terugbrenging, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, de ene wegens een gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing, de andere wegens een gebonden bevoegdheid, worden dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoekster op: *“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meerbepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”*.

Verzoekster betoogt vervolgens:

“(…) Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

In haar negatieve beslissing stelt verwerende partij dat verzoekster zelf dient aan te tonen dat ze een duurzame relatie heeft met de heer A. B. en dat ze daarmee vrijwillig instemde en dat zij aan de voorwaarden voldoet om op die basis reeds een verblijfskaart aan te vragen.

Het kind zou vanaf de leeftijd van 21 jaar een aanvraag gezinshereniging kunnen indienen.

Verzoekster zou voor korte periodes naar België kunnen reizen tot ze de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt.

Verzoekster verblijft al geruime tijd in België. Ze heeft een duurzame relatie met haar partner, de heer B. met wie ze wenst te huwen.

Er is dan ook sprake van een gezinsleven.

Een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst impliceert een schending van art. 8 EVRM, zijnde het recht op een gezinsleven.

Bovendien heeft verzoekster duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd.

Hiernaast kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen.

Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog

noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

3.5. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.6. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de aangevoerde relatie die verzoekster als 15-jarige – heden 16-jarige – heeft met een Belgische onderdaan, geen buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. De verwerende partij is van oordeel dat zij deze omstandigheid kan inroepen vanuit het land van oorsprong mits bijstand van de voogd of een familielid. Verwerende partij wijst er verder nog op dat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschaad vermits verzoekster voor korte periodes naar België kan reizen tot ze de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt, wanneer ze een aanvraag gezinshereniging kan indienen.

3.7. Verzoekster stelt dat er sprake is van een gezinsleven met de Belgische jongen, maar dit wordt nergens ontkend in de eerste bestreden beslissing en uit de motivering blijkt dat rekening werd gehouden met deze door verzoekster ingeroepen omstandigheid. Verzoekster geeft aan het niet eens te zijn met het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris en ze poneert dat "een terugkeer" naar haar land van herkomst een schending van artikel 8 EVRM "impliceert", maar zij gaat voorbij aan en brengt niets in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat artikel 8 van het EVRM niet

wordt geschaad vermits verzoekster voor korte periodes naar België kan reizen tot ze de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt. Voorts strekt de eerste bestreden beslissing ertoe te stellen dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van de relatie met de Belgische jongen vanuit het land van oorsprong kan worden ingediend, wat eveneens een tijdelijke terugkeer impliceert. Met haar bloot betoog dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag kan nemen, kan verzoekster de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Met de herhaling van de andere elementen die haar zaak kenmerken, met name dat ze hier duurzame sociale bindingen heeft opgebouwd alsook een grote vrienden- en kennissenkring, zonder in te gaan op de motivering van de eerste bestreden beslissing die aanhaalt, *“Verder verklaart zij dat ze haar leven opbouwde in België en er hier structuur gaf in de zin van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”* toont verzoekster niet aan dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

3.8. De afsluitende theoretische beschouwingen inzake de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt vervolgens:

“(…) Verzoekster heeft hier een gezinsleven. Ze woont samen met haar partner die in het bezit is van een definitief verblijf. Partijen wensen te huwen. Het recht op huwelijk is een mensenrecht. Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven. Verwerende partij kan enkel een inbreuk maken op art. 8 E.V.R.M. indien dit gerechtvaardigd is. Een terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst, impliceert een schending van het familie-en gezinsleven. Dat het middel ernstig is.”

3.10. Wat betreft het door verzoekster ingeroepen recht op huwelijk, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissingen niet uitsluiten dat verzoekster huwt met de Belgische jongen, minstens toont ze dit niet aan met haar summier betoog. De Raad neemt in dit verband akte van verzoeksters vaststelling in haar verzoekschrift, onder het kopje *“uiteenzetting van de feiten”*, dat ze eerst een verzoek tot dispensatie dient te richten aan de jeugdrechtbank indien zij wenst te huwen volgens de Belgische wet.

3.11. De Raad houdt zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.12. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en

Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.13. Verzoekster toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om als minderjarige in België te kunnen blijven met haar Belgische vriend, alhoewel ze sedert 2009 in het kader van precaire procedures in België verblijft die op niets zijn uitgedraaid en haar ouders zijn teruggekeerd naar Kosovo, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissingen houden niet in dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische vriend. Zij verhindert niet, zoals de eerste bestreden beslissing vaststelt, dat verzoekster voor korte periodes naar België kan reizen tot ze de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt waarop ze een recht van gezinshereniging kan uitoefenen zodat ze op regelmatige tijdstippen haar Belgische vriend kan komen bezoeken. Zij verhindert evenmin de afgifte van een verblijfsmachtiging die vanuit het land van oorsprong wordt aangevraagd. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA